

2.11. 2025, 20. neděle po Trojici

Introit: Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co po tobě Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem (Mi 6,8 – Heslo pro dnešní neděli)

Píseň: 246 *Pane, dnešek je den chvály*

Modlitba:

Pane Bože,

děkujeme za dnešní den. Za neděli, den jiný, sváteční, oddělený. Za to, že můžeme být tady, v kostele. Děkujeme za víru, za Bibli, za lidi, kteří nám o tobě řekli, pozvali nás, nasměrovali.

Prosíme, abychom sami taky byli někomu svědky, anděly.

Prosíme, aby se šířila láska a naděje, aby světlo přemáhalo tmu, abychom hledali pravdu, abychom měli odvahu k milosrdenství.

Pane Bože, prosíme, ať je dnešní den setkáním s tebou. Amen.

Čtení: Ex 1,8-10;15-22 (báby se bály Boha)

Píseň: 406 *Dej nám moudrost, odvahu*

Text: Sk 5,17-42

Kázání:

1. Křesťanství není bezbarvé.

Pryč jsou ty začátky, kdy jsme o vznikající církvi četli, že „byli všemu lidu milí“ (Sk 2,47)

V podstatě od začátku má křesťanská zvěst mnoho příznivců, ale i odpůrců. Protože není bezbarvá a neurčitá, nesnaží se být nenápadná, o apoštolech se ví, oni se neschovávají, naopak mluví veřejně a otevřeně. Přicházejí do chrámu, do sloupové Šalomounova, do samého centra židovské víry a národa. Ježíš svou cestu také směřoval do Jeruzaléma a nakonec i do chrámu. V Jeruzalémě byl vítán (vjezd na oslátku), ale – slovy písně - „dav, který provolával slávu, pro změnu volá ukřižuj!“.

Ostatně. Řečtina má stejné slovo pro svědka i mučedníka (martyr).

2. Anděl.

Představitelé židovství, velekněz a velerada (synedrium) proti apoštolům zasáhnou a vsadí je do městského vězení. Z vězení se zázračně dostanou na svobodu, vyvede je anděl Páně. Jsou osvobozeni, ale zároveň hned vysláni, dostávají úkol: "Jděte znovu do chrámu a zvěstujte lidu ta slova života." Anděl, ztělesněný hlas Boží, pomáhá, vyvádí na svobodu, pověřuje, zmocňuje k úkolu, k poslání.

Možná si sami někdy uvědomíme, třeba zpětně, že jsme potkali anděla. Pomohl, zklidnil, (někdy naopak zneklidnil), nasměroval, dodal naději. Možná i sami jsme někdy někomu andělem. Poslem s Boží pomocí, zprávou.

O zázračném vysvobození z vězení budeme v knize Sk číst ještě dvakrát. Vysvobození z vězení, to je (i) symbolické otevření dveří. Dveře pro křesťanskou zvěst se otevírají nečekaně.

I naše - uši, srdce, myslí se otevírají nečekaně, nesamozřejmě, ne (jen) lidskou vůlí a mocí.

3. Odvaha k neposlušnosti

Apoštolé neváhají a jdou zpátky do chrámu, odkud byli předtím (včera) odvedeni do vězení. Mezitím se schází židovská rada, aby rozhodla, co s neposlušnými kazateli bude dál. Zjistí ale, že vězení je prázdné a kdosi jim řekne: „ti, které hledáte, už jsou zase v chrámě“. Vládnoucí straně se to začíná vymykat z rukou. Rychle musí zakročit a nové náboženství zlikvidovat. Mocní už se začínají bát lidu, který se dává na stranu křesťanů.

Z chrámu přivedou vzpurné apoštoly zpět před radu. „Máte přece kázání o Ježíšovi zakázané!“

Veleradě se dostane odpovědi: "Boha je třeba poslouchat, ne lidi". Tato vyznavačská věta zazněla už dávno z úst Sokratových, mnozí čtenáři Lukášových spisů jsou vzdělaní a tohle znají.

Kde berou apoštolé odvahu?

Slyšeli jsme starozákonní čtení o porodních bábách. Je to doba utužujícího se egyptského otroctví. Neznáme jméno krutého faraóna, zato známe jména dvou statečných žen, Šifra a Púa se jmenovaly. Pro biblické svědectví, pro generace lidí, kteří si ten příběh o odvaze vyprávěli, byly ty dvě ženy důležitější než krutý vládce. Báby se rozhodly, že faraónův příkaz zabíjet novorozené chlapce nesplní. Ony přece mají pomáhat životu, ne smrti. Čteme o nich, že se **bály Boha**. Bůh, jeho ano k životu, bylo silnější než slovo faraonovo. Bůh života je pro ně silnější než faraonovo vyhrožování smrtí. Báby neplní příkaz vládce, jsou pro to ochotné lhát i nasadit svůj život.

Tento příběh o statečných bábách apoštolé v Jeruzalémě jistě znají. I ten jim dodá odvahu, oni se přece také nebudou bát poslouchat Boha a neposlouchat vládnoucí lidi.

4. Gamaliel

Další statečná postava v příběhu o začátku církve. I on jistě zná starozákonní příběhy o odvaze. Odvážný farizeus Gamaliel povstane a vezme si slovo. Vězně nechá na chvíli poslat za dveře. Na příkladu dvou historických událostí vyloží svou teorii: pokud je snažení apoštolů jen jejich/lidským snažením a nepřihlásí se k němu Bůh sám, zanikne samo. Pokud je ale dílo a zvěst apoštolů od Boha, pak nemá cenu proti němu bojovat. Přece byste nešli proti Bohu, židovská velerado?!

Gamalielův argument je odvážný. Ne vždy to tak je, že klamná nauka zanikne a pravda se ukáže... A nebo jinak: tímto argumentem si můžeme omluvit vlastní váhavost, když se nechceme k něčemu nebo někomu naplno přiznat a jen vyčkáváme. S tímto argumentem ale také můžeme dát šanci něčemu nejistému, začínajícímu, neodsoudit něco nebo někoho hned (100 dní hájení člověka v nové funkci).

5. Cesty k víře

Přemýšlím, co se děje v mysli Gamaliele. Jde mu o to, aby někdo nebyl odsouzen nespravedlivě? Chce ochránit apoštoly? Nebo mu zároveň vrtá hlavou: co když je přece jen pravda to, co apoštolé říkají o Ježíšovi? Je to u něj jakýsi první krok víry?

Cesty k víře různých lidí jsou různé. Ve Sk čteme o vysokých počtech lidí, kteří slyšeli apoštoly a hned se obrátili, církev se zvětšovala raketovým tempem. Nabalovali se další a další. Ale nejspíš byli i lidé, kteří se přidávali postupně, pomaleji. Věci rozvažovali, diskutovali s příznivci i odpůrci, překonávali nejistotu a strach.... Někdy je víra nejdřív spojená s určitým postojem k životu, k situaci, k událostem, a pak teprve poznáváme víc, o co (dalšího) ve víře jde. Každý máme jinou cestu víry.

6. Evangelizace

Apoštolé byli osvobozeni z vězení, pro ponaučení zbičování a – propuštění. Se zákazem dále o Ježíšovi mluvit.

Co udělali? Jednak se radují, že mohou pro Ježíšovo jméno trpět. A pak čteme: „Dále učili den co den v chrámě i po domech a hlásali evangelium, že Ježíš je Mesiáš.“ Hlásat evangelium – řecky se to řekne „evangelizein“ - evangelizovat. Jejich posláním je nejen působit mocné činy, uzdravovat, ukazovat, jak Ježíš „funguje“, nejen v pokoji a klidu žít ve společenství podle Ježíše, ale také o něm mluvit, svědčit, učit, dobrou zprávu předávat a vysvětlovat.

Apoštolé to vnímali jako své poslání, v církvi k tomu máme faráře. Svědky ale můžeme/máme být všichni. V obyčejných situacích a rozhovorech - doma, v práci, s kolegy na obědě. Nebát se říct, že chodím do kostela, že mi víra dává a ukazuje smysl, že víra v Ježíše Krista je nosná. Že Pánem je nakonec Ježíš.

Vyznání vin, slovo milosti.

Píseň: 717 *Tvá, Pane, láska*

Večeře Páně

Píseň po VP: 399 Učiň mne, Pane, nástrojem

Poslání: Boha je třeba poslouchat, ne lidi. (Sk 5,29)

Požehnání:

Píseň: 703 *Kdo Bohu ve všem oddává se*